

ת"פ 14320/02/18 - מדינת ישראל, משטרת ישראל - תביעות מחוז י-ם נגד מחמד אבו חליל

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 14320-02-18 מדינת ישראל נ' אבו חליל (עציר)

לפני
בעניין: כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה ישראל
משטרת ישראל - תביעות מחוז י-ם

המאשימה

נגד

מחמד אבו חליל
ע"י ב"כ עו"ד מאיה גלעדי

הנאשם

גזר דין

(1) במעמד דיון ההוכחות מיום 23.12.2021 ולאחר שכבר החל, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, שבמסגרתו הודה הנאשם והורשע בביצוע עבירות כניסה לישראל שלא כחוק, עבירה לפי סעיף 12(1) בחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה לישראל") וגם פריצה לבניין שאינו מקום מגורים וביצוע גניבה, עבירה לפי סעיף 407(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"). הוסכם בין הצדדים, כי המאשימה תגביל את הטיעון שלה ל-12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים, והנאשם יהיה חופשי בטיעונו.

(2) לפי האישום המתוקן שהוגש במעמד הדיון, ביום 9.10.2017 בשעה 20:30 לערך, הגיע הנאשם למשרדי עמותת אפרת ששוכנים בקומת קרקע של בניין מגורים ברחוב העילוי בירושלים. הוא ניגש אל החלק האחורי של הבניין, עקר את סורג אחד החלונות, החדיר מכשיר חד בין החלון למסגרת ועקר שני חלונות הזזה ממסגרתם. הנאשם נכנס למשרדים ונעל את דלתות הכניסה מבפנים. הוא חיטט במגירות ולקח עמו כספת לא מקובעת אשר הכילה המחאות בסכומים שונים, ביניהן המחאה על סך 18,000 ₪, וגם סך 500 ₪ במזומן והחסן נייד שכולל נתוני שכר של העובדים. עם השלל הזה יצא מהמשרדים.

(3) במעמד הצגת ההסדר טענו הצדדים גם לעניין העונש. המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי בשים לב לגילו של הנאשם ועברו בתחום עבירות הרכוש, זאת לצד נסיבות ביצוע העבירות שבאישום דנן, היא עותרת להשית עליו 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, התחייבות, קנס כספי בסכום משמעותי ופיצוי שלא יפחת מסך 5,000 ₪ נוכח "ההרס" למשרדים והגניבה.

(4) הנאשם לעומת זאת, טוען בין השאר ובעיקר, כי אמנם לחובתו עבר פלילי "לא פשוט" אך האירוע מושא האישום התרחש לפני כחמש שנים (2017) והוא בחר שלא לצרף תיק זה לתיק אחר בגינו מרצה כעת מאסר בפועל, מאחר והוא מאמין שבתיק זה קיימים קשיים ראייתיים. הנאשם נטל אחריות והדבר קיבל ביטוי בהסדר בעמדה העונשית של המאשימה. הנאשם הוא אב לשני ילדים קטנים ישראלים ומנסה לנהל אורח חיים נורמטיבי. מבלי להמעיט בחומרת המעשה, אך בל נשכח כי דובר בפריצה לבניין שאינו מגורים והערכים המוגנים שונים בהתאמה מעבירה דומה ביחס למקום מגורים. לדעת הנאשם, ענישה של 6-4 חודשים יש בה די והותר, כאשר הוא עותר לגזירה ברף הנמוך, זאת לצד התחייבות.

דין והכרעה

(5) תחילה לעניין הערכים המוגנים בסעיפי העבירות בהן הורשע הנאשם, נמנים זכותו של האדם לקניינו, הזכות לביטחון אישי, לרבות ההגנה על רכוש והמרחב האישי, זאת לצד הביטחון מפני גרימת נזק כלכלי לאדם [ראו והשוו: ע"פ (המחוזי - חיפה) 42259-03-10 דוד ברכה נ' מדינת ישראל (15.7.2010)]. לעניין ביצוע עבירת הכניסה לישראל שלא כחוק, מדובר בפגיעה בריבונות המדינה, ביכולתה להגן על גבולותיה ולקבוע מי נכנס משעריה, דבר שבאופן אינהרנטי כרוך גם בפגיעה בביטחון המדינה [רע"פ 3677/13 מוחמד אלהרוש נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (9.12.2014)].

(6) אשר לנסיבות ביצוע העבירה: כפי שמשתקף במעשים המפורטים בכתב האישום ובהם הודה הנאשם, מדובר בפעולות מחושבות מראש ומתוככמות. הנאשם היה מצויד בציד מתאים לפירוק חלונות. לפי כתב האישום, הוא לא פתח חלון אלא עקר שני חלונות ממקומם. רמת התחכום אף מתבטאת בכך שעם השלמת הפריצה וכניסתו למשרדי העמותה, הוא נעל את דלתות הכניסה מבפנים מה שיכול למנוע, ולכל הפחות לעכב, כניסה למשרדים מדלתותיהם למקרה שבו הייתה מתגלה הפריצה בזמן אמת. מדובר בהתנהגות מחושבת, מסוכנת ומפחידה.

(7) נכון, הצדדים לא התייחסו למתחמי ענישה בטיעוניהם, אלא כאמור, המאשימה הגבילה את הרף הגבוה בעמדתה העונשית, זאת לעומת הנאשם שהיה חופשי בטיעונו בנדון. עם זאת, איני מוצא לנכון לפטור את עצמי מדיון במתחם הענישה ההולם ביחס לשתי העבירות, ולו על מנת לוודא שגבולות הטיעון של הצדדים הולמים מתחם זה. אי-לכך, מאחר ושתי העבירות מהוות אירוע אחד, המתחם הנבחן הוא עבור שתי העבירות יחד. לאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת הן לעניין עבירת הכניסה לישראל [ראו והשוו: עניין אלהרוש לעיל] הן לעניין עבירת הפריצה לעסק [ראו והשוו: רע"פ 382/07 אלברט לוי נ' מדינת ישראל (10.4.2007); רע"פ 5519/10 דניס וינוקור נ' מדינת ישראל (14.9.2010); רע"פ 5552/10 דוד ברכה נ' מדינת ישראל (25.7.2010); רע"פ 8114/10 רדואן אבו חדיד נ' מדינת ישראל (7.11.2010); רע"פ 117/16 חליל מעווד נ' מדינת ישראל (11.1.2016)], סבורני כי גבולות הטיעון של המאשימה מצד אחד והנאשם מצד שני, ממוקמים בתוך המתחם ההולם, שמידותיו הן רחבות יותר, בעיקר, מצדו המחמיר.

(8) נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: הנאשם הוא בחור צעיר יחסית (בן 32 כיום ובן 27 במועד ביצוע העבירה). נתתי את דעתי בהקשר זה גם לעובדה לפיה הוא אב משפחה לשני קטינים ולדברי באת-כוחו, עו"ד מ' גלעדי, הוא עובד לפרנסתו ועמל לנהל חיים נורמטיביים. טוב שכך. עוד לזכותו של הנאשם בקביעת עונשו, יש לזקוף את העובדה לפיה הוא הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ללא הצורך בהשלמת שמיעת העדויות, וכי נטל אחריות מלאה על מעשיו. כמו כן, יש ליתן את הדעת לחלוף התקופה בין ביצוע העבירה עד מועד ההרשעה (כחמש שנים).

(9) ואולם, מנגד, לחובתו עומד עבר פלילי משמעותי במיוחד בתחום עבירות הרכוש. כפי שעולה ממוצג מא/2, לפני שנה בדיוק (בחודש 01/2021) הורשע הנאשם בגין ביצוע מספר עבירות רכוש בשנים 2018-2019, ביניהן: התפרצות למגורים, גניבה, כניסה לישראל שלא כחוק, סיוע לגניבת רכב, סיוע להתפרצות למגורים, סיוע לגניבה, ועוד. קודם לכן, בשנת 2014 הוא הורשע בפלילים בגין ביצוע עבירות אותה שנה, הפרעה לחייל ושיבוש מהלכי משפט. גם בשנת 2012 הוא הורשע בביצוע עבירות רכוש בשנת 2010. בין השאר: הורשע בביצוע עבירות התפרצות למגורים, החזקת נשק וגניבה. כל זה מצטרף להרשעה נוספת, משנת 2009, גם זאת בגין ביצוע עבירות רכוש בשנת 2006 שכללו התפרצות למגורים, גניבה וכניסה לישראל ועוד. עברו הפלילי של הנאשם אינו מסתיים רק במוזכר. זה המקום לציין, כי בגין ההרשעה משנת 2012 בעבירות רכוש, נגזר על הנאשם עונש מאסר בפועל ממושך, כך גם ביחס להרשעה משנת 2014 (בהתאמה: 30 חודשים ו-9 חודשים). הדבר לא הרתיע אותו "מלהסתבך" שוב עם הדין הפלילי ולבצע עבירות רכוש בשנים 2017 (המקרה לפנינו) ובשנים 2018-2019. מכאן הצורך גם בענישה מרתיעה וחינוכית, גם מתוך תקווה שהנאשם לא ישוב לסורו ויעמוד בדבריו לפיהם יפעל לנהל אורח חיים נורמטיבי.

(10) בנסיבות העניין, אני סבור כי עמדת המאשימה שעותרת להשתת עונש מאסר של 12 חודשי מאסר בפועל אינה בלתי סבירה. לצד זאת, כאמור יש לזקוף לזכות הנאשם את הנסיבות המקלות שעמדתי עליהן לעיל.

סיכום

(11) לאחר שקלול של כל האמור, משית על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) תשעה חודשי מאסר בפועל, לריצוי ממש. מתוך התקופה לעיל ינוכו ימי מעצרו של הנאשם במסגרת הליך זה (תקופה מיום 29.1.2018 ועד יום 13.2.2018). עונש זה מצטבר לכל עונש מאסר שמרצה הנאשם בימים אלה מכוח הרשעה קודמת. אין חפיפה בין העונשים.

(ב) שישה חודשי מאסר שירוצו ככל שהנאשם יעבור אחת מן העבירות שבהן הורשע, זאת תוך שלוש שנים מיום סיום ריצוי עונשו לפי סעיף 11(א) לעיל.

(ג) הנאשם יפצה את העמותה מושא האישום בסך 4,000 ₪. סכום זה יופקד בקופת בית המשפט עד יום 23.2.2023. באחריות המאשימה לעדכן את המתלונן-העמותה בהכרעה זו.

(ד) הנאשם יתחייב בסך 10,000 ₪ שלא יעבור עבירה מבין העבירות שבהן הורשע, זאת למשך שנתיים מיום סיום ריצוי עונשו.

(12) המזכירות תעביר גזר דין זה לשירות בתי הסוהר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א שבט תשפ"ב, 23 ינואר 2022, בהעדר הצדדים.